בס"ד

יום **ה', יג' באייר** תש"ס (**18** במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום **28** ימים, שהם **ארבעה** שבועות לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

היום, **יג' באייר**, **נחתם**, בשנת תרע"ו(1916-5676), **הסכם סייקס-פיקו** על תיחום אזורי ההשפעה של בריטניה וצרפת בחלק מזרח-התיכונית של האמפריה העות'מנית המתפוררת, לרבות ארץ-ישראל, לאחר מלה"ע ה-I. אף רוסיה הצארית היתה בסוד העניינים. ההסכם נקרא על-שם שני חותמיו – הבריטי, מרק סייקס והצרפתי, ג'ורג' פיקו.
[ספר המאה / ההיסטוריה של ארץ-ישראל]

מחר, **יד' באייר**, לפני 6 שנים, החלה שוב **הצפת 6000 דונם** מתוך שטחו **של אגם החולה** שבאצבע הגליל, לאחר שייובש בשנות ה 50-' באחד הפרוייקטים הלאומיים הגדולים הראשונים.
[תאריכון]

מחר גם יום ההילולא לתנא **ר' מאיר בעל הנס**, מתלמידי ר' עקיבא. בליל יד' באייר, נוהגים לעלות לקברו בדרומה של טבריה, לערוך "הדלקה", לקרוא פרקי תהלים לזכרו ולכבודו של התנא. לפנים, ביום זה, נהגו לאסוף את "קופות ר' מאיר בעל הנס", ולשלוח את פדיונם למימון לימודם של תלמידי חכמים בערי הקודש בארץ-ישראל. [תאריכון]

כאמור (אתמול), מחר, יד' באייר – **פסח שני**. שונה מצות הקרבת קרבן הפסח משאר הקרבנות. שכל הקרבנות שנקבע להם מועד, "עבר זמנו, בטל קרבנו". ובפסח, אעפ"י שנקבע לו מועד, התורה שינתה וכתבה בו 'במועדו' שתי פעמים. אם נאנס אדם ולא יכל לעשות את הפסח במועדו הראשון, התורה נתנה לו מועד שני (מזה מנהגינו למועד ב' בבחינות...?) – ב 14- לחודש השני. וכל-כך למה? לפי שאין הפסח דומה לשאר הקרבנות. כל הקרבנות שנתחייב בהם ציבור או יחיד, אם עבר ולא עשה, ביטל מצוות-עשה אבל לא מפורש בו עונש. ובפסח, אם עבר בזדון ולא הקריב, עונשו חמור מאד: "ונכרתה הנפש ההיא מעמיה".
[ספר התודעה]

השבת, אנו קוראים את פרשת "**בהר**", שפתיחתה עוסקת בעניין שנת השמיטה (השנה הבעל"ט תהיה שנת שמיטה): "...כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם ושבתה הארץ שבת לה'." [ויקרא **כה'** 2] ואודות הקשר בין עם ישראל, תורת ישראל וארצנו הקדושה, המעשה הבא: ר' נחמן מברסלב, נינו של הבעל-שם-טוב, עלה, בשנת 1798, לארץ ישראל ושהה בה כשנה. אך דבקותו לארץ חמדת אבות נשארה חרותה בקרבו כל ימי חייו. וכך אמר לתלמידיו סמוך לירידתו מן הארץ: כשדרכו רגליי לראשונה על אדמת הקודש, חשתי מיד שאפפה אותי רוח חדשה ונתמלאתי תחושה שהשגתי כל מבוקשי ושאיפתי בחיים. ולא עוד, אלא בכל יום ויום שעשיתי בארץ, עברה בי הרגשת שמחה וקורת-רוח, שהלכה וגדלה בלא הפסק. אותה שעה נתבארה לי לשון הכתוב בפתח פר' "בהר": "...כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם...". צא וראה, שאין הכתוב אומר, "אשר **נתתי** לכם", אלא "אשר אני **נותן** לכם" – בלשון הווה. שכן, מי שזוכה להתהלך בארץ ישראל משיג **בכל יום** השגות

יום נעים ושבת שלום!

כניסת שבת(ב"ש): 19^{08}
צאת השבת(ב"ש): 20^{07}

בס"ד

יום **ה', יג' באייר** תש"ס (**18** במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

חדשות וטועם באווירת הארץ טעם ערב, המתחדש בכל יום, כאילו זה עתה ניתנה הארץ לישראל מאת הבורא. [פרפראות לתורה]

יום נעים ושבת שלום!

כניסת שבת(ב"ש): 19^{08}
צאת השבת(ב"ש): 20^{07}